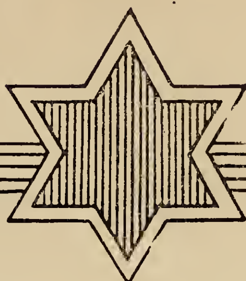
SKANDINAVIENS STJERNE

DEN 6. APRIL 1945.

Lad denne Dag være en Festdag.

INDHOLD:

APRIL 1945 | 94. AARGANG | NUMMER 4

Saa er det atter Konferencetid . . . .

De Sidste Dages Hellige Verden over ser med Forventning og Glæde hen til April og Oktober, de to Maaneder, hvor Konferencerne afholdes. I Salt Lake City samles Tusinder og atter Tusinder til Generalkonferencen, der fuldstændig præger Byen i de Dage, den staar paa. Besøgende fra nær og fjern samles for at lytte til Herrens Tjenere, og vender styrkede og berigede tilbage. Det er et herligt Syn at se det historisk berømte Tabernakel være fyldt til sidste Plads, d. v. s. 10,000 Mennesker.

Saa store Forhold kan vi ikke opvise her, men Konferencerne optager dog paa samme Maade Kirkens Medlemmer med Forventningens Glæde. Vi har nu afholdt mange Konferencer siden Missionærernes Hjemkaldelse. Det har hidtil været muligt at gennemføre dem i næsten fuld Udstrækning, hvad der ikke vil være Tilfældet denne Gang, hvor Togindskrænkningerne gør det næsten umuligt for vore udenbys Søskende at være til Stede. Men lad da dem, der kan komme, gøre deres til at gøre disse vore Sammenkomster til de sædvanlige aandelige Fester. Vi haaber inderligt, at det er sidste Konference, Krigen kaster sine Skygger paa vort Land og Folk, ja paa den hele Menneskehed.

De, der bor i Konferencebyerne, møder da op igen for at nyde Konferencens specielle Aand, der ogsaa denne Gang vil præge Sammenkomsterne.

Orson B. West

Foraarskonferencerne:

Aalborg: 13., 15. og 16. April.
Aarhus: 20., 22. og 23. April.
Odense: 29. og 30. April.
Esbjerg: 4., 6. og 7. Maj.
København: 11., 13. og 14. Maj.

HVORFOR DØR SMAA BØRN?

Gang paa Gang stilles vi overfor Spørgsmaalet: Hvorfor dør smaa Børn? I denne interessante Udtalelse besvares Spørgsmaalet tilfredsstillende. Den omtalte Moder har stillet Spørgsmaalet til »Liahona«s Redaktion.

»Liahona« er et Tidsskrift, der udgives af Kirken i Amerika. Læs Artiklen omhyggeligt, og De vil derved høste stort Udbytte og blive beriget.

Jeg vil sætte Pris paa, om De vil være saa venlig at besvare nogle faa Spørgsmaal for mig. I Løbet af ganske kort Tid har vi maattet tage Afsked med tre af vore smaa Piger, den sidste d. 29. Marts. Hun blev salvet, og vi gjorde alt, hvad vi kunde for hende og ogsaa for de andre to. Vi bad for dem og lod holde Bøn for dem i Bønnemøder og ved Søndagsmøderne. Ved den anden Piges Død var vi i Salt Lake City, og Ældsterne salvede hende hver Dag, og allesammen bad vi Herren saa inderligt om at redde hendes Liv. En god Læge, der ogsaa var Sidste Dages Hellig, gjorde alt, hvad han kunde, for at redde hendes Liv. Der var ikke den Ting, der ikke blev gjort for hende af Ældsterne, Doktoren og hendes Familie. Og den lille Pige bad for sig selv, skønt hun kun var lidt over to Aar gammel. Dog til Trods for det altsammen døde hun.

Nu er den tredie død den 29. Marts. Lige saa snart hun blev syg, sendte vi Bud efter Ældsterne, og lod dem komme og salve hende hver eneste Dag, ja, undertiden to eller tre Gange om Dagen. Jeg og min Mand og vore Børn, Naboer og Venner gjorde alt, hvad vi kunde, men den lille Pige døde.

Fortæl mig nu, hvis De er i Stand dertil, hvorfor smaa Børn bliver taget bort, naar vi gør alt, hvad der staar i vor Magt for at redde dem. Jeg har studeret, og jeg har læst, men føler mig ikke tilfredsstillet. Jeg har tænkt over, om Herren tager dem bort for at straffe os for noget, eller om de var for kloge og intelligente til at blive her i Verden. Vore Børn var virkelig meget dygtige. Den Pige, der døde i Salt Lake City, sagde Doktoren, var forud for sin Alder i

Kundskab. Og om den sidste lille Pige bemærkede flere Personer, hvor klog hun var; og en Dame fortalte mig, at hun var bange for, at jeg ikke kunde beholde hende her. Men jeg tog ingen Notits deraf, førend efter at hun var borte.

Jeg har intet at angre med Hensyn til ikke at ønske at bringe dem til Verden, for dette var mit Hjertes største Begær; og hver Gang førend de blev født, bad jeg Herren om at velsigne dem med Intelligens. Hvis De vil være saa venlig at besvare dette Spørgsmaal: »Hvorfor bliver de taget fra os, naar vi er villige til at bringe dem her, og de er saa velkomne?«

Vi ser Børn, som ikke er velkomne, førend de er blevet født, og dog beholder deres Forældre dem. Og vi ser ogsaa Børn blive saa syge og dog komme sig.

Jeg maa fortælle Dem, at vi paa Grund af Ligegyldighed ikke har betalt fuld Tiende, og jeg har sagt til min Mand, at jeg var bange derfor; men det har været vor Hensigt i Aar at betale alt det, som vi ikke betalte i Fjor. Men jeg tænker paa alle disse Ting. Vi har ikke været i Templet. Jeg tror paa Evangeliet og synes, at det er den vidunderligste Religion i Verden.

Hvis De nu vil være saa venlig at besvare mig disse Spørgsmaal, hvorfor smaa Børn maa lide, og hvorfor de bliver taget bort fra os, naar vi er villige til at faa dem og gør alt, hvad vi kan for dem og for at opdrage dem paa den rette Maade, og om det er rigtigt, at vi sørger over dem, og om det er forkert hele Tiden at græde over Tabet af dem.

Nu haaber jeg, at jeg ikke har sagt noget upassende eller bedt om nogen Oplysning, som jeg ikke burde. Jeg holder meget af »Liahona«, og jeg tænkte, at hvis De kunde besvare Spørgsmaalet, vilde det være en stor Trøst for mig. Jeg er næsten sønderknust, og jeg har tænkt, at de gode Brødre, som staar for »Liahona«, kunde sige mig noget, der vilde trøste mig og gøre mig taprere. Jeg ved, at jeg ikke er den eneste, der lider, og at vi maa smage det bitre for at kende det søde.

SVARET:

LIGE siden Rachel græd over sine Børn og ikke kunde blive trøstet, fordi de ikke var mere; ja, lige siden Moder

Eva græd i sin bitre Sorg, har Mødre stillet det samme Spørgsmaal, som denne ene her stiller. Det er ikke givet dødelige Mennesker at kunne besvare det fuldstændigt. Vi kender ikke endnu fuldstændig det Mysterium, der omgiver Døden. Den Velsignelse, vi erholder eller kan eller burde erholde ved Tabet af en af vore kære, vilde vi miste, hvis der i vor nuværende Tilstand blev givet os en fuldstændig Aabenbaring om alt, der henhører til Døden. Hvis vi med virkelig Indsigt kunde se gennem Sløret, der adskiller denne Verden fra den næste, vilde Troen ikke kunne blive udøvet; og uden at den udøves, kan den ikke udvikles, og uden at den udvikles, kan den ikke sikre os evigt Liv.

Men Gud har i sin Barmhjertighed ikke efterladt sine Hellige helt uden Lys og Kundskab om dette store Emne, og i Haabet om at kunne kaste en Straale af Trøst gennem den Sorgens Sky, som overvælder denne Moder og ligeledes at kunne trøste andre, som er blevet prøvet paa lignende Maade, vil vi fremsætte nogle faa Sandheder henhørende til Livet og Døden, saaledes som Herren har kundgjort os dem.

Hvorfor bliver vore smaa Børn, som vi elsker saa inderligt, taget bort fra os? En af Grundene er at tilskynde os til at stille dette selvsamme Spørgsmaal, at fylde os med en Længsel efter at kende, at faa vore Sjæle til at søge efter Forklaring. En saadan Søgen fører os ud af denne Verden ind i en højere og afslører Sandhed og Principper for os, som vi maa lære, hvis vi engang skal blive frelst i Guds Rige. Naar en af vore smaa bliver taget bort fra os, kommer vi til at fatte vor Hjælpeløshed, og at der er en, i hvis Haand al Magt over Liv og Død er lagt; og vi begynder at tro mere paa Gud, end vi gjorde før. Troen paa Gud, det Princip, hvorved vi bliver frelste, styrkes.

Vi forlader Aandeverdenen og kommer herned, hvor vi modtager vore Legemer, som vi efter et Tidsrum nedlægger i Graven for at træde ind i en anden Aandeverden. Vi vil vente og arbejde i denne Verden et Stykke Tid indtil Opstandelsen, naar vi vil modtage vore Legemer igen, og naar de af os, som er værdige, vil træde ind i Herlighedens Rige. Nogle af os vil modtage en Herlighed, der er meget større end andres, fordi nogle vil være mere trofaste end andre.

Men vi marcherer alle frem i en uhyre og uundgaaelig Procession, og af en overvældende Magt tvinges vi til at gaa fra den ene Tilværelse til en højere, en Proces, der altid forvolder Smerte. Vi kom fra Aandeverdenen til denne med et Skrig af Smerte, og de fleste af os forlader denne Verden og kommer ind i den næste under et Dødslejes Lidelser.

Hvorfor al denne Smerte? Hvorfor er Universet fyldt med den? Fordi der uden Smerte ikke vilde være nogen Glæde, og »Mennesket blev skabt, for at det kunde nyde Glæde.« Sorg og Glæde er Modsætninger og for at kende begge, maa vi være i Stand til at skelne mellem den ene og den anden ved egen Erfaring. Maaske uden at vide det, giver vor Søster os Nøglen til dette Mysterium — hvorfor der findes saa megen Smerte i Verden — i Slutningssætningen af hendes Brev: »Vi maa smage det bitre for at kende det søde.«

Hun er ivrig efter at faa at vide, hvorfor hendes Børn blev taget fra hende trods de Bønner, der blev opsendte og den Myndighed, som Præstedømmet besad og udøvede. Medens det er rigtigt, at Gud har meddelt dødelige Mænd Præstedømmet, hvorved de under visse Begrænsninger har Magt til at handle i hans Navn, er det ikke rigtigt, at han har meddelt dem Nøglerne til Liv og Død. Disse Nøgler besiddes af højere Hænder end dødeliges. De anvendes kun med passende Opmærksomhed overfor det forbigangne, det nuværende og det fremtidige, vort Forhold i Aandeverdenen, førend vi kom her og vort Forhold i den kommende Verden. Dødelige Mennesker har ikke tilstrækkelig Kundskab til alle disse Forhold til klogt og retfærdigt at benytte Magten over Liv og Død; og derfor er denne Kraft i stor Udstrækning og altid i dens endelige afgørende Fase tilbageholdt fra dem. Ved Troens Bøn kan de ofte have Indflydelse paa Resultatet, men Afgørelsen hviler altid hos Gud.

KAN BØN HELBREDE DEN SYGE?

Den guddommelige Forjættelse lyder, at »Troens Bøn skal frelse den syge,« men paa et andet Sted bliver denne Forjættelse omtalt saaledes: »Hvis de ikke er bestemt til at dø.« Vi oplyses herigennem om, at de syge undertiden ved Guds Forordning »er bestemt til at dø«, og i et saadant Tilfælde kan endog Troens Bøn være forgæves. Men det er

ikke altid Tilfældet. Selv Guds Bestemmelse kan muligvis ved Troens Bøn forandres. Kong Ezekias var syg til Døden, og Profeten Esajas, Herrens Mundstykke, fortalte ham, at han skulde beskikke sit Hus, for han skulde dø og ikke leve. Men Ezekias opsendte Troens Bøn og den Bestemmelse, at han skulde dø, blev straks forandret, og Esajas fortalte ham, at han skulde leve endnu femten Aar, hvad han ogsaa gjorde.

ER FORBØN BERETTIGET?

Men er det rigtigt at kæmpe for at forandre vor himmelske Faders Bestemmelse gennem Troens Bøn? Han nærer stor Agtelse for en saadan Bøn; den er af stor Betydning for ham; og undertiden, naar vi paakalder ham i stor Tro, kan hans Kærlighed og Medfølelse for os bevæge ham til at indrømme os vort Ønske, naar højere Visdom vilde have dikteret noget andet. En Ældste indenfor Kirken havde en lille Søn, som var alvorlig syg. Faderen var en Mand, der var i Besiddelse af stor Tro, og han ønskede ikke, at Barnet skulde dø, men bønfaldt Dag og Nat Herren om, at det maatte leve. Drengen kom sig, men blev Aar efter Aar til Sorg for sine Forældre paa Grund af sin slette Opførsel; og mangen en Gang følte de, at det vilde have været bedre, ja, langt bedre for ham og dem, hvis Herren havde taget ham i hans Uskyldighed. Andre saadanne Tilfælde kunde gives af Sidste Dages Hellige, og der er al god Grund til at antage, at smaa Børn dør, for at de kan blive bevaret mod Modstanderens Magt og Fristelser.

Det er vor Pligt at bede for de syges Helbredelse paa den Maade, der bliver anvist os i Skrifterne; men naar vi beder om denne Velsignelse saavel som om enhver anden, skulde vi gøre det med den Tanke i vort Hjerte: »Din Vilje ske og ikke min.« Enten den syge bliver rask eller ikke, modtager han eller hun en Velsignelse gennem Bønnen, der bliver opsendt for dem, og gennem dette Middel faar de Tilgivelse for deres Synder. Saaledes lyder Herrens Forjættelse.

Profeten Joseph Smith forklarede engang, at en af Grundene til, at smaa Børn dør, er, at de ikke behøver at forblive i denne Verden med Synd og Sorg for at blive beredte til en Ophøjelse i Guds Rige, og dette hjælper os til at kunne forstaa, hvorfor vore gode og dygtige smaa Børn saa ofte

udvælges af det frygtede Sendebud. Præsident John Taylor har engang sagt, at den bedste Forklaring, han kunde give paa, at saa mange smaa Børn blev taget bort blandt De Sidste Dages Hellige til Trods for den store Tro og Præstedømmets Magt, der blev udøvet for at beholde dem her, var, at det var ædle og intelligente Aander, som havde vigtige Stillinger i Guds Rige i Aandeverdenen, hvor de ikke kunde undværes saa længe. Der blev givet dem en kort Orlov, der dog var lang nok til, at de kunde komme til Jorden og paatage sig Legemer af Kød og Ben, saa de kunde blive beredte til en Opstandelse i Herlighedens Rige, og efter en kort jordisk Prøvestand blev de kaldt tilbage for at paatage sig vigtige Opgaver i en højere Sfære.

HVORFOR SKAL BARNET LIDE?

Ved en vis Lejlighed, da et lille Barn laa meget sygt med frygtelige Lidelser, som det næsten var uudholdeligt at se paa, var Apostel Orson Pratt til Stede, og en spurgte: »Hvorfor maa dette lille Barn lide saa meget?« Ældste Pratt svarede: »Det er nødvendigt for at forberede det til en Ophøjelse.« Alle, der lever, maa lide. Det er Universets uundgaaelige Lov. Ham, hvem al Magt er givet, led mere end nogen anden. Som Tiden gaar, vil vi lære, at der gives Lindring gennem Tro paa Gud, Kundskab om hans Love og Hensigter og Efterlevelse deraf.

ER DET EN STRAF?

Denne Søster grunder over, om vore smaa Børn bliver taget bort fra os for at straffe os og taler om Forsømmelse af at betale Tiende. Naar en Moder begræder sine borttagne Børn, behøver hun mere Trøst og Vederkvægelse end Dadel; og Profeten Joseph forbød engang Ældsterne at lære, at Lidelser i Form af Sygdom og Død altid er Straf for Synd. Saa vidt som Tiendeloven angaar, er vor himmelske Fader villig til at tilgive vor tidligere Forsømmelse af den, hvis vi adlyder den for Fremtiden. Men i Prøvelsens Time er det naturligvis altid en Trøst at vide, at vi har holdt Guds Bud saa godt, som vi har været i Stand til.

SKAL VI SØRGE?

Er det forkert at begræde dem, vi har mistet? Nej, forudsat Sorgen holdes i Tømme og ikke fører til Vantro og Knurren imod Gud. Herren har sagt:

»I skulle saa leve tilsammen i Kærlighed, at I begræde dem, som dø, og især dem, der ikke have Haab om en herlig Opstandelse.« — Pagtens Bog 42: 45.

Det er rigtigt at udgyde Taarer over bortgangne. Om vi ikke gjorde det, vilde vor Holdning være umenneskelig; de lindrer os i vor Sorg. Ved de døde, at vi sørger over dem? Ja, og hvis vor Sorg er ukontrolleret, smerter det dem. Den Moder, som skrev det ovenfornævnte Brev, har mistet tre Børn. Da det andet gik bag Sløret, hvad skete der da? Det sidstankomne fortalte om Ting fra det jordiske Hjem, som det lige havde forladt. Da det tredie Barn sluttede sig til de to andre, hvad skete der da? Det samme. Naar vore kære i denne Verden gaar over til den næste Tilværelse, bringer de Nyheder om os til vore kære, som er der.

Maaske en Allegori vil hjælpe os til bedre at kunne forstaa Faser af dette Emne:

LIVETS OG DØDENS ENGEL.

I et Hjem i en af Zions Stave laa et lille Barn meget sygt. Andre Børn i Familien var gaaet bort. Dødens Engel stod ved Sengen. Faderen var en god Mand, der var i Besiddelse af stærk Tro, og han tilkaldte Ældster, der ligeledes var gode Mænd i Besiddelse af stor Tro. Salvelsen blev udført, og Troens Bøn opsteg til det Høje. Dødens Engel tøvede, og en anden Engel, hvis Ærinde var at give Liv, traadte ind i Hjemmet. De to Personer fra den anden Verden talte sammen. »Jeg kom for at tage dette Barn,« sagde Dødens Engel. »Jeg hørte Troens Bøn og er kommet for at overveje Sagen,« sagde den anden Engel. De var ubeslutsomme, og lydige mod Loven, forlod de det syge Barns Hjem og fremlagde Tilfældet for en Engel, der besad højere Autoritet. Han hørte, hvad begge havde at sige og svarede: »Barnet ønskes i Himlen, lad Dødens Engel bringe det hid.«

Dødens Engel vendte tilbage til Barnets Hjem. Atter bad Faderen med stor Tro og atter forenedes Brødrene med ham med al deres Tro. Dødens Engel tøvede igen, og det samme Livets Sendebud, som havde truffet ham der før, kom igen og sagde til ham: »Du ved, at Bønner som disse er af Betydning hos Herren; vi maa yderligere betragte dette Tilfælde. De gik igen frem foran den højere Engel, og Livets Engel fortalte ham, hvor stor en Tro, der blev udvist for det syge Barn.

Den højere Engel saa alvorlig ud. »Vi maa give Agt paa Troens Bøn,« sagde han. Saa talte Dødsenglen: »Der findes nogle i Himlen, hvis Kærlighed og Krav paa Barnet er lig dets jordiske Forældres Kærlighed og Krav, og de beder for det med Tro.« »Vi vil fremlægge Tilfældet for Raadet,« sagde den

højere Engel, »paa Grund af den Tro, der bliver udøvet for det og dets Betydning. Dette maa afgøres af en **højere Autoritet.«**

I et Palads i Himlen, hvis Skønhed og Pragt overgik dødelige Menneskers Indbildningskraft sad en Forsamling af himmelske Personligheder i Besiddelse af høj Intelligens, Myndighed og Barmhjertighed, og de tre Engle stod frem for dem. Den højerestaaende Engel forklarede, hvorfor han ikke havde afgjort Tilfældet. Dødens Engel gav sine Begrundelser for, hvorfor Barnet skulde borttages. Livets Engel berettede om de Troens Bønner, der var blevet opsendt for Barnet og andre Børn i den samme Familie, der var blevet taget fra dem. Raadets Præsident bad om visse Optegnelser, og de blev lagt frem. Efter at have gaaet igennem dem sagde han: »Barnets jordiske Mission er fuldført. Dets jordiske Forældres Krav er fuldtud blevet tilfredsstillet og nu maa Rettighederne blandt dem i Himlen, der har Krav paa det, indrømmes. Havde dette ikke været Tilfældet, vilde Troens Bøn i Sandhed have holdt det i Verden. Men som Tilfældet er, maa Barnet komme tilbage til Himlen.«

Livets Engel bad og sagde: »Men Forældrene vil blive sønderknuste, og deres Tro paa Bønnen og Guds Godhed vil blive rokket.« »Nej, slet ikke,« svarede Raadets Præsident, »vi vil nemlig sende en Trøstens Engel til deres Hjem, og Guds Naade vil blive givet dem, og de skal blive opløftet i deres Sorg og i den finde nye Vidnesbyrd om Guds Godhed og Barmhjertighed, og det skal blive vist dem, at hvad de har bedt om, endog i Tro, var urigtigt.

Dødens Engel gik tredie Gang til Hjemmet og tog Barnet. Forældrene blev fuldstændig sønderknuste, og for en Stund var de ikke til at trøste; men efter et Stykke Tid huskede de, at deres Barn havde en Moder i Himlen lige saa vel som paa Jorden, og at deres Krav i det Høje er stærkere end vore. De saa sig om og saa denne Verdens Synd og Lidelser. Selviskheden mistede sin Magt i deres Hjerter, den Helligaands Fred kom til dem, og de frydedes i den Kundskab, at deres smaa, som var blevet taget bort, var frelste i Guds Rige ved Kristi Forsoning.

OG DE EFTERLADTE?

Denne Moder burde finde stor Trøst ved at tænke over, at hun med Glæde gav sine Børn deres Legemer uden nogen Tanke om den Smerte og Fare, der derved overgik hende selv. I disse Stolthedens og Syndens Dage, især den hemmelige Synds, ærer Englene i Himlen saadan en Moder, og hendes Belønning er vis. Hun har delvis høstet sin Belønning ved, at der er blevet sendt hende intelligente og rene Aander som Børn; Resten af den vil komme, naar hun slutter sig til dem, der er gaaet forud.

Ved at læse denne Moders Brev er det let for enhver erfaren Sidste Dages Hellig at se, at hun allerede gennem sin Sorg har modtaget en stor Velsignelse fra Herren; hun kunde ikke have skrevet et saadant Brev, hvis dette ikke havde været Tilfældet. Dets Aand, præget som den er af en Trang efter virkelig Granskning og en stærk Længsel efter mere Lys angaaende et af de største Problemer henhørende til den dødelige Tilværelse og dets smukke Ydmyghed langt mere end opvejer eventuelle litterære Mangler, og det er ikke blot et smukt Brev, men ogsaa et klassisk. Den Visdom, Indsenderen søger, vil hun modtage lige saa sikkert som Solen vil vedblive at skinne, hvis hun vil fortsætte i sin Søgen efter den, og hendes Sjæl vil blive fuldstændig tilfredsstillet.

Idet vi forudsætter, at denne Moder vil acceptere de Velsignelser, der ligger indenfor hendes Rækkevidde som en Sidste Dages Hellig, kan hun vel finde Trøst i at vide, at nøjagtigt, som hun har nedlagt sine smaa i deres Grave, vil hun modtage dem igen i sine Arme, naar Gravene ved Kristi Komme skal blive aabnet. Hun vil faa den store Glæde at opdrage og belære dem og se dem vokse op til Modenhed i en Verden, hvor der ikke vil kendes nogen Synd og Adskillelse.

Hun vil modtage en Arv i Guds Rige og Side om Side med sin Mand sidde paa en Trone som Dronning, iklædt celestial Herlighed, Magt og Ophøjelse. Foran den Trone vil de Børn staa, for hvis Skyld hun har gjort og lidt saa meget, og de og deres Afkom vil elske hende og ære hende og for evigt vise hende Hyldest. Hun vil blive en Moder i Himlen og vil faa Magt til at trøste sine Børn, naar de gaar gennem det, hun nu maa gaa igennem, for de maa træde den samme Sti, som hun nu træder, for Guds Værk er eet evigt Kredsløb. Gud har aabenbaret og forjættet denne uudsigelige Fremtid for de trofaste Mødre blandt sit Folk; og maa denne Moder finde Trøst i de Aabenbaringer, han har givet.

SKANDINAVIENS STJERNE, Organ for Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, udkommer een Gang maanedl
Pris: pr. Aargang (12 Numre) Kr. 4,00 — enkelte Numre 40 Øre.

Ansvarshavende Redaktør: *Orson B. West*, Priorvej 12, København F.

»Cicero« Kbhvn. N.

Besøg hos en Folkekirkepræst.

En af vore Søstre fra Provinsen i en By, hvor der ingen organiseret Gren findes, fortæller om sit Besøg hos Sognets Præst for at blive udmeldt af Folkekirken:

»Det var der heller ikke noget imod — Folkekirken staar nok endda — sagde Præsten. Men vidste De, hvad jeg ved om Mormonerne — for jeg har været i Amerika, og jeg kender dem derovre fra — saa vilde De ikke — — — —

Og han brugte de groveste Ord og fremførte de værste Beskyldninger. Jeg svarede ham og sagde, at jeg vidste, at det var den eneste, sande Kirke paa Jorden, at den er bygget paa Klippegrund, og at vi tror paa Kristi sande Evangelium.

Præsten blev saa ivrig, at det var svært at faa et Ord indført, men da han udtalte, at Mormonismen var Djævelens Værk, og at man burde befale dens Budbringere ligesom Jesus, »at vige bag sig«, fik jeg indskudt, at jeg tværtimod havde faaet mine Øjne opladte, at jeg vidste, at dette var Guds Værk, og at Herr Pastoren nok en Gang skulde faa at se hvilken Kirke, der vilde bestaa.

Han bad mig gentagne Gange om at sende Missionærerne op til sig — — — men da jeg beredvilligt lovede dette og fortalte, at jeg straks vilde sørge for at faa et Møde aftalt, skyndte Præsten sig at forhindre dette ved at sige: »Næh, forresten, jeg har andet at bruge min Tid til!«

Han fortalte, at han aldrig fra Prædikestolen havde talt imod Mormonerne, fordi han ikke havde ment, at nogen vilde lytte til noget saadant. Men nu skulde han vist til det — — — —.«

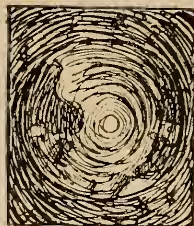
»Sandheden er ilde hørt« fik denne Søster ogsaa Lejlighed til at fortælle Præsten, og det gav han jo tydeligt Bevis paa.

Det vilde kun være godt, hvis Folkekirkens Præster igen begyndte at tale om Mormonerne fra danske Kirkers Prædikestole — »det, der tales haardest imod, er gerne noget, der er noget ved,« siger man, og Mormonismens tidlige Historie viser, at jo større Modstand, der var, des større blev Tilgangen.

Er De udmeldt af Folkekirken? Det burde være en Selvfølgelighed, at intet Medlem i vor Kirke kan være tilsluttet noget andet Kirkesamfund samtidig. Enhver, der er døbt i Folkekirken staar opført som Medlem, selvom han ikke har været i nogen Folkekirke siden, saafremt han ikke udtrykkeligt har forlangt at blive udmeldt og har modtaget Bevis herpaa.

Fra den norske »Stjerne« — »Lys over Norge«:

»Den, som kryber for dem, som er over ham, tramper altid paa dem, som er under ham.« *H. T. Buckle.*

Dyrk din Magelighed!

Man skal passe paa ikke at

overanstrenge sig.

Herr *Censeo,* som vi har lært at kende i forskellige Skikkelser, har denne Gang forvandlet sig til en ung Mand, som i nogen Tid er kommet til vore Møder. Han har — ført med af den unge Pige, som han haaber engang at faa Lov til at hjemføre som sin Brud — lært en hel Del af Kirkens Principper at kende, og er vel efterhaanden »moden« til Daab.

Der er imidlertid visse Foreteelser blandt Medlemmerne, der holder ham tilbage. »Paa dets Frugter skal man kende Træet,« siger han, »og derfor maa man jo se Medlemmerne lidt an!« — Hvad skal man sige til det?

»Jeg saa Dem ikke i Gaar Eftermiddag,« siger han Mandag Aften til en af de særdeles velansete blandt Brødrene.

»Nej, ser De — — — Sagen er den, De forstaar, Konen —!«

Og *Censeo* forfølger Sagen med den for ham særegne Nidkærhed. Han snakker lidt med »Konen«, og spørger saa, hvordan det kan være, at hun og hendes Mand ikke var til Mødet i Gaar Aftes, Søndag?

»Ærligt talt, ved De hvad? Søndag er jo den eneste Dag, hvor man kan rigtig falde til Ro — og man trænger jo nok til at faa Nerverne beroliget lidt i disse Tider. — Saa vi er blevet enige om, at det maa være nok, naar vi kommer til Søndagsskolen. Saa kan vi rigtig sidde og hygge os derhjemme — —.«

Censeo fortæller mig, at det kan der selvfølgelig være noget i, »Men,« siger han, »hvorfor saa ikke lige saa godt stryge Gudstjenesterne, hvis Stemningen virkelig er saadan som dette Ægtepar giver Udtryk for?«

Hvordan skal jeg forklare ham, en udenforstaaende, hvordan Sagen hænger sammen? *J-t.*

FOR LEDERE.

Om Bestyrelsesmedlemmers Ansvar.

Præsident og Raadgivere danner en Enhed, Bestyrelsen. Det er en ubetinget Nødvendighed, at denne Enhed bevares intakt, ogsaa med Hensyn til fælles Optræden udadtil.

Man kan i Bestyrelsesmøder udveksle Meninger, drøfte Problemer, og det kan være nødvendigt at træffe Afgørelser imod et Mindretals Opfattelse. Skal Bestyrelsen i saadanne Tilfælde gaa ind for den paagældende Sag med kun halv Kraft?

Nej! I saadanne Tilfælde er det en selvfølgelig og absolut Pligt for Mindretallet at bøje sig i fuld Loyalitet for den trufne Afgørelse og med 100 Procent gaa ind for den. Det kan være svært at skulle kæmpe for en Idé, som man maaske ikke selv kan acceptere, men der er ingen Vej udenom! Føler man ikke at kunne dele Ansvaret for Gennemførelsen af en Flertalsbeslutning, er det en Pligt at anmode om sin Afløsning.

Det samme er Tilfældet med Organisationernes Forhold til Afgørelser, der træffes af Grensforstanderskabet. Man maa med 100 Procent gaa ind for de Retningslinier, der trækkes af vedkommende foresatte, og forstaa, at hver Organisations Bevægelsesfrihed er naturligt begrænset til det Omraade, der ligger indenfor disse Retningslinier.

Vor Kirke ledes fra oven. Det giver Orden, System og dermed Styrke. Man undgaar at splitte Kræfterne i Forsøg paa at trække hver sin Vej. Du ønsker som Leder, at Dine Medarbejdere vil følge Din Opfattelse af Arbejdet! Akkurat det samme er Tilfældet med Dine Foresattes Forhold til Dig.

Felix W.

Hvad ved De om Mormonismen?

Kendte og ukendte Mænd og Kvinder udtaler sig til

SKANDINAVIENS STJERNE.

Arbejdsmand P. Petersen.

Vi taler om Bøger, og jeg spørger ham, om han har læst »Det forfulgte Samfund«?

»Han« er Typen paa den oplyste Arbejder af i Dag, som holder af populærvidenskabelig Litteratur og iøvrigt gerne læser Skønlitteratur af social Art.

»Jo, det har jeg,« svarer han, »og det var vel nok en spændende Bog, den. Det var ufatteligt, at de Mennesker kunde holde alt det ud! Ja, for De har vel ogsaa læst den?«

»Jo, det har jeg!«

»Ja, og saa at man kunde bilde dem alt det ind? Det er jo ikke meget mere end hundrede Aar siden!«

Og Herr Petersen fortæller videre om den store Roman om Mormonerne, der øjensynlig har gjort et dybt Indtryk paa ham. Jeg fortæller ham, — uden at røbe, hvem jeg er — at der ogsaa findes anden Litteratur om Emnet og Litteratur, der nok saa sandfærdigt giver Oplysninger om Mormonismen: »Joseph Smiths Levnedsløb« og »Sandheden om Mormonerne«. Han kigger interesseret i disse Bøger, og saa fortæller han mig meget hemmelighedsfuldt, at »der findes jo ogsaa nogle Mormoner her i København«.

Jeg er meget »forbavset« og nysgerrig, og han fortæller mig omtrent følgende:

»Ser De, jeg har en Fætter, som har været i Amerika og ovre i Utah, der saa han det store Mormontempel. Da han saa kom hjem, saa syntes han, at han vilde se, hvordan Mormonmenigheden saa ud i København, og det lykkedes ham endelig, efter at have fortalt om sit Besøg i Utah, at faa Lov til at komme ind i Mormonkirken paa Frederiksberg. Men det var kun, fordi han kunde bevise, han havde været derovre! De og jeg, vi faar skam aldrig Lov til at komme ind derude!«

Jeg forsøger at forklare Manden det usandsynlige i denne Historie, idet Mormonernes Gudstjenester hver Lørdag staar averteret i Bladene! Jeg faar kun til Svar:

»Ja, — det kan jo godt være, — men saa holder de nogle hemmelige Menighedsmøder, hvor de foretager deres forfærdelige Ceremonier!«

— — —

Mon ikke snart det er paa Tide, at vi københavnske Mormoner giver Københavnerne lidt Oplysning om, hvad Mormonismen egentlig er for noget?

JS.

LANDET RUNDT.

Aalborg: Ældste Jens Olsen fylder den 27. April 60 Aar. Broder Olsen har været et trofast Medlem af Kirken siden 1912.

Aarhus: Frederikke Schou fyldte den 26. Marts 80 Aar. Søster Schou har gennem mange Aar været aktiv i Kirken. Lilly og Jes Jensen fejrede den 28. Marts deres Solvbryllup. Søster Jensen er kendt af mange for sin altid aktive Deltagelse i Kirkens Arbejde, bl. a. som Organist og Lokal-Missionær.

København: Johanne Mathiesen fylder den 24. April 85 Aar. Søster Mathiesen har været et trofast Medlem af Kirken siden 1916.

Cathrine Christensen fylder den 30. April 80 Aar. Søster Christensen har været Medlem af Kirken siden 1898 og vil være kendt af Søskende Landet over, bl. a. for sit store Arbejde som Præsidentinde for Den kvl. Hjælpeforenings Hovedbestyrelse gennem flere Aar.

Ovenstaaende Søskende ønskes alle hjerteligt Tillykke!

København: Anna Nielsen døde den 16. November 1944 i en Alder af 64 Aar og blev begravet fra Kirken den 22. Nov. Søster Nielsen havde været Medlem af Kirken siden 1894 og døde som en trofast Sidste Dages Hellig.

Anna Kristine Jacobsen døde den 24. Februar og begravedes den 28. Søster Jacobsen havde været Medlem af Kirken siden 1930.

Ældste Jens P. Hansen døde den 2. Marts, 67 Aar gammel, og begravedes den 8. Broder Hansen havde været Medlem af Kirken siden 1909.

Broder Hansen, der indtil for 5 Maaneder siden var Raadgiver i Grensforstanderskabet, var samtidig med, at han var en af Københavns Grens allerstærkeste Støtter, en kendt og afholdt Fagforeningsformand, hvilket tilsammen gav Anledning til den største Begravelse, vor Kirke endnu har set. Den store Kirkesal, der var smukt, pyntet, var, skønt det var Hverdag, allerede 20 Minutter før Begravelsen fyldt, og de, der kom senere, maatte henvises til Staapladser, de sidst ankomne endda helt ude i Forhallen. Kranse og Blomster dækkede Midtergangen helt ud til Yderdøren, og 6 Faner omgav den hvide Kiste.

Koret ydede endnu en Gang, under Broder Kaisers Ledelse, en smuk Indsats med Sangene: »De, som saar med Taarer« og »Gud vær med dig« og Søster Valborg Johansen sang smukt og gribende »Skal vi mødes hist ved Floden?« Ældste Julius Andersen talte stærkt personligt om Broder Hansen, Missionspræsident Orson B. West om Broder Hansens Forhold til Kirken og endelig Forretningsfører Marius Madsen om Jens Hansen som Kammeraternes Tillidsmand. — Jordfæstelsen

skete paa Bispebjerg Kirkegaard. Broder Hansens Søn, Missionær Alfred Hansen, var i sidste Øjeblik naaet hjem til Faderens Dødsleje. J. S.

Der udtrykkes et »Ære være deres Minde« for disse tre Søskende!

Aarhus: Den 12. Februar afholdt Primary sin Fastelavnsfest, hvor Børnene slog Katten af Tønden, legede og sang. De fik Huer og blev beværtede. Tilstede 41 Børn og 4 Voksne.

11. Februar afholdt Den kvl. Hjælpeforening et spec. Møde med et godt og lødigt Program med Sang, Musik og Oplæsning ind imellem Talere af Klasselederne. Desuden talte Grensforstander Frede Thomsen. Tilstede 26. L. J.

Esbjerg: Ungdomsforeningen afholdt Kostumefest d. 21. Februar, hvori mange deltog med flotte Dragter lavet af Crepe-Papir. Præmier for de bedste Dragter vandtes af Str. Petra Olsen og Hr. Thøger Biltoft. Ialt tilstede ca. 40. B. L.

København: Ungdomsforeningernes Engelsk-Kursus blev hurtigt overtegnede, saaledes, at der maatte aabnes endnu en Klasse, saa der nu arbejdes i tre Hold. Vi glæder os til — til sin Tid — at kunne byde Missionærerne velkommen paa Engelsk allesammen! J. S.

SØNDAGSSKOLEN

Maj 1945.

NADVERVERS

Han Jesus sendte til os ned,
som mægtigt mod det onde stred,
og skyldfri Sejren herligt vandt,
saa at vi alle Frelse fandt.

KORLEKTIER

1. Søndag. *For Børn under 10 Aar*
Ordsprogene, 6. Kap. 6. Vers: Du lade, gak til Myren, se dens Veje og bliv viis.

2. Søndag. *For Børn over 10 Aar*
Ordsprogene, 4. Kap. 19. Vers: De ugudeliges Vej er som Mørket, de ved ikke, hvorpaa de vil støde sig.

3. Søndag. *Junior Klassen*
3. Nephi, 27. Kap. 3. Vers: Og de sagde til Ham: Herre, vi ønsker, at Du vil sige os det Navn, hvormed vi skal kalde denne Kirke, thi der findes Uenighed blandt Folket angaaende denne Sag.

4. Søndag. *Senior Klassen*
3. Nephi, 27. Kap. 5. Vers: Har de ikke læst Skriften, som siger, at I skal paatage Jer Kristi Navn, som er mit Navn; thi ved dette Navn skal I kaldes paa den yderste Dag.

Nu mere end nogensinde gælder det: Tale er Sølv, Tavshed er Guld, derfor vis Din Tro i Gerning, især i haarde Tider føles disse dobbelt gode. K. J.